

[Holstein.]

Omraade, op til, ja, ikke en Gang til velvillig Overvejelse, endsige til Efterkommelse. Han slaar dem ned, og det er ikke med Urette, at Redaktøren af „Göteborg Handels- och Sjöfartstidning“ skriver:

„Den danske Udenrigsminister skyndte sig med at forebygge en Forhandling med Sverige om Forsvaret; hans Udtalelser fandt Genlyd her i Sverige hos Lederen af vort største Parti. De Herre var lige ivrige efter at slaa deres Søm i Nordens Ligkiste.“

Jeg tør maaske antyde, at den Opfattelse, som den højtærede Udenrigsminister og hans Meningsfæller i Sverige og Norge er Tilhængere af, repræsenterer ikke det politiske Fremskridt i Forholdet mellem de nordiske Lande. Den repræsenterer i udpræget Grad det politiske Bagstræb.

Men jeg vil dernæst, da det nu foreligger aabent udtalt af den højtærede Udenrigsminister paa den danske Regerings Vegne, at noget saadant vil Regeringen og Regeringspartierne her i Landet ikke være med til, spørge i hvert Fald den ærede Formand for de Konservative — Venstre har jeg nu af gammel Erfaring ikke megen Tillid til —, om han virkelig mener, at dansk Konservatisme er saa ringe og saa betydningsløs, at naar Udenrigsministeren har sagt, at saadanne Drøftelser vil Regeringen og Regeringspartierne ikke være med til, saa skulde Konservatismen her i Landet lade den Sag falde som haabløs, som ikke værd at tage op. (*Christmas Møller*: Jeg har sagt det modsatte!). Det glæder mig; saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem. Men saa vilde jeg blot ønske, at det ærede Medlem og andre ledende konservative Politikere var i Besiddelse af tilstrækkelig Handlekraft og Initiativ til, at Forhandlinger, uofficielle Samtaler af den Karakter, der er slaaet til Lyd for i det store svenske Blad, jeg her har citeret, og som er et almindeligt Ønske i konservative Kredse i Sverige, kunde blive indledet uanset den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Regering og uanset de to ærede Regeringspartier. Det er der nemlig ingen, der kan forhindre os i, heller ikke den højtærede Udenrigsminister. Naar den højtærede Udenrigsminister kan lave radikale Internationaler, hvor man drøfter Afrustning og jeg ved ikke hvad, saa meget man har Lyst til, og naar den højtærede Forsvarsminister kan deltage i socialistiske Internationaler, hvor man vedtager offentlige Resolutioner om Afvæbning og jeg ved

ikke hvad, saa synes det mig, at de Konservative her i Landet uden Frygt og Bæven kunde indlede Forhandlinger med deres nordiske konservative Meningsfæller, ikke videre. Det forekommer mig, at denne Opgave er saa nærliggende og saa ædruelig nu, at det er paa høje Tid, at den tages op fra konservativ Side her i Landet, for man venter i Sverige kun paa, at vi tager den op. Maa det være mig tilladt i al Beskedenhed at sige, at hvis jeg havde noget som helst at betyde i det konservative Parti paa Rigsdagen — men det har jeg ikke, derfor har jeg heller intet Ansvar —, hvis jeg havde noget som helst at sige i konservativ Politik paa Tingene og ikke blot ude i den konservativ sindede og forsvarsvenlige Del af Befolkningen, hos den almindelige Valgret, som der er Konservative der nærer Mistillid til, men som jeg for mit Vedkommende maa sige er det eneste, jeg nærer Tillid til i dansk Politik, den eneste Faktor i dansk Politik, som aldrig har skuffet mig — saa vilde de Forhandlinger, de Møder, de Sammenkomster, som den ærede Formand for de Konservative har slaaet til Lyd for, allerede være taget op og bragt i god Gænge. Jeg maa oprigtig talt sige, at jeg forstaar ikke, hvad man fra konservativ Side nøler efter. Disse Forhandlinger burde være indledet, før Sol staar op, og de burde være tilrettelagt, inden Sol gaar ned i Morgen. Og de kunde være det; det er ganske givet, ganske utvivlsomt. Derfor vil jeg henstille, at man fra konservativ Side ikke lader sig smitte af den Cunctator-Politik, som har været Venstres Lederes historiske politiske Særkende, særlig det ærede Medlem Hr. N. Neergaards politiske Særkende; hver Gang han har skullet gaa i Kast med store politiske Opgaver, er der blevet gjort Tilløb, og hver Gang er der foretaget et endnu kraftigere Tilbagetog. Jeg haaber, at det ikke er dette Eksempel, man fra konservativ Side vil følge i den højvigtige Sag, der her er rejst, ikke blot fra konservativ, men ogsaa fra Venstres Side. Det vilde betyde en overordentlig Styrkelse for Konservatismen her i Landet fremtidig, ikke blot paa det militærpolitiske Omraade, om end ganske vist først og fremmest paa det, men ogsaa paa andre betydningsfulde Omraader, hvis en saadan Orientering med svenske konservative Politikere blev indledet i et fuldkommen aabent og loyalt gensidigt Tillidsforhold. Der er overmaade mange Omraader, hvor først og fremmest Danmark og Sverige har fælles storpolitiske Inter-